

N:o 40.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 Maj 1880.
 — — — — Andra Kammaren den 9 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående utsträckning af tiden för straffarbetes fullgörande i enrum samt om utbyte, i visst fall, af nämnde straffart mot annan sådan.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 42).

S. A. K.

Huru olika åsigterna än äro i fråga om hvilka straffarter må anses såsom de lämpligaste, råder dock blott en mening derom, att de böra så bestämmas och anordnas, att den dömda icke genom verkställighet af straffet lider kroppslig eller andlig försämring, till försvårande af hans framtida ärliga utkomst. Det är ock allmänligen känt, att detta svårligen kan förhindras, om fången längre eller kortare tid hålles i gemenskap med andra fångar. Detta insågs väl redan, då nu gällande strafflag utarbetades; men begränsning i tiden för straff i enrum påkallades då likväl af två omständigheter: den ena att, i enlighet med Filadelfia-systemet, med ensamhetsfängelse förutsattes, att fången fortfarande skulle hållas i cellen, afskild från gemenskap ej blott med andra fångar, utan ock med andra personer än bevakningen — en behandling, som ej utan skada kunde under längre tid uthärdas; och den andra att tillräckligt antal celler på den tiden icke funnos att tillgå. Dessa båda omständigheter hafva emellertid numera förlorat sin betydelse. Erfarenheten i andra länder har lärt, att straffånge kan, utan men i kroppsligt eller andligt hänseende, hållas förvarad i enrum, skild från all gemenskap med andra fångar, längre tid, än vår lag för närvarande medgifver, derest honom beredes besök af lärare eller andra bildade personer, som lemna honom

undervisning eller sysselsättning för tankarne, samt han tillika eger fortfarande tillfälle till arbete och vistelse i fria luften en eller annan stund om dagen. Tages nu tillika i betraktande, att den, som, utan att på förhand vara illa känd, gjort sig skyldig till brott, som medför straffarbete i enrum, efter undergången bestraffning i allmänhet icke finner hinder att åter inträda i sin förra verksamhet; att så väl det allmännas som individens fördel manar dertill, att sådant underlättas; att straffarbete i enrum innefattar något i folkuppfattningen vida mer afskräckande än straffarbete i gemensamhetsfängelse; och att till följd af den afkortning i strafftiden, som straffets verkställande i enrum förutsätter, en del af kostnaden för fångunderhållet för staten besparas, så synas giltiga skäl tala därför att i enlighet med lagstiftningen i flere andra europeiska länder verkställighet af straffarbete i enrum hos oss må utsträckas till längre tid än hittills varit bestämdt.

Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, får, då frågan är af djupt ingripande betydelse för vårt straff-system och fängelseväsen samt lärer före sin lösning erfordra en mera omfattande och mångsidig utredning, än som inom Riksdagen kunnat åstadkommas, samt i alla händelser en tilläggsbestämmelse synes Riksdagen erforderlig, hvarigenom uttryckligen stadgas, att cellstraff endast får användas, der fångens helsotillstånd sådant medgifver, hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, om och under hvilka vilkor tiden för straffarbetes fullgörande i cell må kunna utsträckas, äfvensom huruvida ej för dem, hvilka icke utan fara för sitt helsotillstånd kunna underkastas cellstraff, denna straffart kunde mot annan sådan utbytas.

Riksdagen framhärdar o. s. v.

Stockholm den 9 Maj 1880.
